



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1413/2025
25.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Данила Инђина, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 259/24 од 11.06.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 555/25 од 28.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Данила Инђина, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 259/24 од 11.06.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 555/25 од 28.08.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу К 259/24 од 11.06.2025. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена јој је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљена у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљена је ослобођена плаћања трошкова кривичног поступка, док су оштећени ББ, ВВ, ГГ и ДД упућени на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 555/25 од 28.08.2025. године одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца ОЈТ у Младеновцу и жалба браниоца окривљене АА, адвоката Данила Инђина, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Данило Инђин, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе или укине наведене пресуде и врати предмет на поновно суђење пред измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у радњама окривљене нема законских обележја кривичног дела за које је оглашена кривом. По наводима одбране, да би постојало кривично дело угрожавање сигурности у конкретном случају мора постојати угрожавање живота или тела неког лица или више лица, а не угрожавања имовине, односно изговорене речи и претња морају изазвати страх и узнемиреност код оштећених. По ставу браниоца, опис кривичног дела дат у изреци пресуде не садржи законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, већ се евентуално може радити о клевети која није више кривично дело у нашем кривичноправном систему.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица и да ће се казнити новчаном казном или казном затвора до једне године. Ставом 2. истог члана је прописано да ко дело из става 1. овог члана учини према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице, учинилац ће бити строже кажњен.

Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећају несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При том је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, по налажењу овог суда, из изреке правноснажне пресуде и то навода да је окривљена АА у време и на месту „...претњом да ће напасти на живот и тело, угрозила сигурност више лица, на тај начин што је наведеног дана око 19 часова дошла до куће оштећеног ББ, који је седео на тераси куће са својом супругом ГГ, сином ВВ, снахом ДД и гостима ЂЂ и ЕЕ, док су се у дворишту играла три малолетна детета оштећеног ВВ и ДД, пришла дворишној огради и присутнима упутила претњу: „Запамтићете ви мене, запалићу вам кућу“, што је, с обзиром да су оштећени ББ и окривљена у дугогодишњем сукобу око имања, код оштећеног ББ, ГГ, ВВ и ДД, изазвали страх за сопствени живот и живот њима блиских лица“, при чему је била „урачунљива, свесна свога дела и хтела његово извршење, те свесна забрањености свог дела“, јасно и недвосмислено произлази да се у описаним радњама окривљене АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које је она оптужена и правноснажно оглашена кривом, па су стога наводи браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Супротно наводима браниоца окривљене, садржина изговорених речи које је окривљена упутила оштећенима, односно стављање у изглед одлеђеног зла - да ће окривљену „запамтити, запалићу вам кућу“, а која је ближе наведена у изреци правноснажне пресуде, по налажењу Врховног суда, представља упућивање озбиљне и конкретне претње нападом на њихов живот и тело и имовину. Овакве претње су објективно подобне да угрозе сигурност оштећених и усмерене су на то и које су несумњиво код оштећених створиле осећај страха, несигурности и угрожености за сопствени живот и телесни интегритет, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па су стога оцењени као неосновани наводи браниоца окривљене којима се указује да дело за које је окривљена оптужена и правноснажно оглашена кривом није кривично дело.

Бранилац поред тога, у захтеву истиче да се пресуде заснивају на контрадикторним изјавама сведока, да су једини докази током поступка искази оштећених и два сведока који су током поступка изгубили својство оштећених, да је страх код оштећених базиран искључиво на речима које су конкретном приликом заплашиле децу која су ту била присутна, да се ради о клевети, да није утврђено тачно време извршења кривичног дела, на који начин се бави утврђеним чињеничним стањем и оценом доказа. Поред тога истиче да је наступила застарелост кривичног гоњења, образлажући исто сопственим закључивањем када је пресуда донета, а да је на порталу суда писало да предмет није решен, те да је у конкретном предмету окривљена жртва, да нико није поступио и одговорио на молбу за заштиту њених права током поступка, на који начин оспорава пресуде у смислу одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да повреде закона које бранилац окривљене истиче и то одредбе члана 440. ЗКП и члана 16. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић